

Кждѣ е мойта майка мила,
Роднинитѣ ще питашъ ти,
Но само нейната могила
Тогазъ ще ти покажатъ тѣ.

Душата ти не ще забрави
Това, що ти хортувамъ азъ —
Върви, носи си много здраве
И споменувай пакъ за насъ.

Пророчеството на майката, на самия Чинтуловъ, че той пакъ ще се върне, и че нѣма да я намѣри жива, както се знае, се е сбъднало. И не само това: майката знае, че у сина не ще заглъхне гласътъ на родината изъ „чуждестраннитѣ градове“, че душата му не ще забрави думитѣ на майката.

Зовътъ на майката-родина властно звучи изъ тия градове и той извиква постоянна мисль и купнежъ по „роднитѣ страни“. За роба тжгата по родина, по майчина милувка и бащина пригрѣдка е особено силна и изключителна. За него нѣма по-хубави картини отъ тия подъ родното небе, подъ което е страдалъ, и по-голъма радостъ отъ тая, що го срѣща подъ „милитѣ планини“.

Небесна радостъ тамъ живѣе
Покрай студената вода;
Тамъ вѣтърътъ кога повѣе
Въ сърца разлива веселба.

Свободниятъ често клони къмъ космополитизмъ, но за всѣки робъ и смутенъ въ душата си родината говори съ ласката на най-голъмата утѣха, за която тжгуващиятъ е готовъ да заплати и съ цѣната на най-голъмото самопожъртвуване. Защото само родината би му дала свобода и духовенъ миръ и, ако сама тя е робиня, той молитвено ще сложи сърцето си прѣдъ олтаря на нейнитѣ идеали за свобода. И затова като неотстѣпенъ стражъ бдятъ надъ българската душа на Чинтуловъ въ чужбина строгитѣ думи:

Смисли, че общитѣ ни братя
Въвъ мракъ живѣятъ и мъгли...

Родината иска беззавѣтна служба, и въ нейно име се заклева готовиятъ за работа и бунтъ робъ. Тая служба за него